

तच्च शर्वम् । वशं कुर्यान्नात्र कार्या विचारणा ।
 नागेश्वरश्च श्रेष्ठैर्यं त्वकपत्रश्च हरीतकी ।
 चन्दनं कुष्ठसूक्ष्मैश्च रक्तशालिसमन्विता ।
 रतैर्धूपो वशकरः स्मरबाण इवेश्वरः ॥
 रतिकाले महादेव । पार्वतीप्रिय । शङ्करः ।
 निजशुक्रं गृहीत्वा तु वामहस्तेन यः पुमान् ॥
 कामिनीचरणं वामं लिभेत् स स्यात् स्त्रियाः प्रियः ।
 सैन्यवच्च महादेव । पारावतमलं मधु ॥
 एभिर्लिपन्तु लिङ्गं वै कामिनीवशकृद्भवेत् ।
 पुण्याणि प्रक्षरत्नानि गृहीत्वा यानि कानि च ॥
 तखडुलश्च प्रियङ्गुश्च पेषयेदकयोगतः ।
 अनेन लिपिलिङ्गस्य कामिनीवशतामियात् ॥
 हयलाभा च मञ्जिष्ठा मालतीकुष्ठमणि च ।
 श्वेतसर्षपाख्येत्स लिमलिङ्गः स्त्रियाः प्रियः ॥
 मूलन्तु काकजङ्घाया दुग्धपीतन्तु शोषनुत् ।
 अश्वगन्धानागबलागुडमांसनिषेविणाम् ॥
 रूपं भवेत् यथा तदन्नवयौवनचारिणाम् ॥
 सौहृद्यसमायुक्तं त्रिफलाचूर्णमेव वा ।
 मधुना खादितं रुद्र ! परिणामाख्यशूलनुत् ॥
 कथितोदकपायन्तु शम्भुकाक्षरं तथा ।
 षट्शतं च्छामिदग्धं गद्याज्जेन समन्वितम् ।
 पीतं हृत्पृष्ठशूलानां भवेन्नाशकरं शिव ! ॥
 हिङ्गु सौवर्चलं रुद्र ! लघ्वध्वज ! महौषधम् ।
 एभिस्तु कथितं वारि पीतं वै सर्वशूलनुत् ।
 अपामार्गस्य वै मूलं सामुद्रलवणान्वितम् ।
 व्याख्यदितमर्जीरस्य शूलस्य स्याद्विमर्दकम् ॥
 बटरोहाङ्करो रुद्र ! तखडुलोदकधर्मितः ।
 पीतः सतत्रोत्तीसारं क्षयं नयति शङ्करः ॥
 अङ्गोठमूलं कर्षाङ्गं पिष्टं तखडुलवारिणा ।
 सर्वातिसारुदहणीं पीतं हरति भूतपः ॥
 मरीचशुण्डिकुटजत्वक्चूर्णान्तु गुडान्वितम् ।
 क्रमात्तद्विगुणं पीतं ग्रहणीयाधिनाशनम् ॥
 श्रेणापराजितामूलं हरिद्रासिक्थतखडुलम् ।
 अपामार्गत्रिकटुकमेवान्तु वटिकां शिव ! ।
 विस्त्रुचिकामहाद्याधिं हरत्वेव ॥ संशयः ॥
 त्रिफला त्रिकटुश्च त्रिफलाजतु हरीतकी ।
 एकैकमेधां चूर्णन्तु मधुना च विमिश्रितम् ।
 पीतं सर्वप्रमेहन्तु क्षयं नयति शङ्करः ॥
 अर्कक्षीरं प्रस्यमेकं तिलतैलं तथैव च ।
 मनाःशिला मरीचानि सिन्दूरस्य पलं पलम् ॥
 चूर्णं क्षत्वा तास्यपात्रे त्वापे शोषयेत्ततः ।
 पीतं सुहीगतं दुग्धं सैन्यं शूलनुद्भवेत् ॥
 त्रिकटुत्रिफलायुक्तं पलाशाष्टकसैन्यवम् ।
 मनाःशिला निम्बपत्रं जातीपुष्पमजापयः ॥
 तन्मूत्रं शङ्खनाभिश्च चन्दनं घर्षयेत्ततः ।
 एभिस्तु वटिकां क्षत्वा अक्षिणी चाञ्जयेत्ततः ॥
 नश्यते पटलं काचं पुष्पश्च तिमिरादिकम् ॥
 विभीतकस्य वै चूर्णं समुद्र श्वासनाशनम् ॥
 पिप्पलीत्रिफलाचूर्णं मधुसैन्यसंयुतम् ।
 सर्वरोगघ्नश्चासशोषपीनसहद्भवेत् ॥
 देवदारुश्च वै चूर्णं अजामूत्रेण भावयेत् ।
 एकशिशिवि वै वारमक्षिणी तेन चाञ्जयेत् ॥

रान्यन्धता पटलता नश्येदिति विनिश्चयः ।
 पिप्पली केतकं रुद्र ! हरिद्रामलकं वचा ॥
 सर्वाक्षिरोगा नश्येयुः सक्षीरादङ्गनात्ततः ॥
 काकजङ्घाशिशुमूले सुखेन विष्टे शिव ! ।
 'चर्चित्वा दन्तरोगाणां विनाशो हि भवेद्भर' ॥
 इति गारुडे १८६ अध्यायः ॥ * ॥
 हरिश्वाच ।
 "पीतं सारं गुडूद्याश्च मधुना च प्रमेहनुत् ।
 पीतं गोहालियामूलं तिलदध्याज्यसंयुतम् ॥
 निरुद्धमूत्रं कथितं प्रवर्त्तयति शङ्करः ।
 तथा हिक्कां हरेत् पीता सौवर्चलयुता सुरा ॥
 गोरक्षकूर्कटीमूलं पिष्टं वास्योदकेन च ।
 पीतं दिनत्रयेणैव नाशयेत् दन्तशर्कराम् ॥
 पिष्टं वै मालतीमूलं ग्रीष्मकाले समाहृतम् ।
 साधितं द्वागदुग्धेन पीतं शर्करयान्वितम् ॥
 हरेन्मूत्रनिरोधश्च हरेद्दे पाण्डुशर्कराम् ॥
 दिजयश्छाश्च वै मूलं पिष्टं तखडुलवारिणा ।
 गण्डमाशां हरेत्पेपात् कुरुखडुगलगण्डकम् ॥
 रसाङ्गनहरीतक्यासूयं तेनैव गुण्डनात् ।
 नश्येद्दे पुरुषव्याधिं नात्र कार्या विचारणा ॥
 करवीरमूललेपात् लेपात् पूगफलस्य च ।
 पुंस्याधिर्नश्यते रुद्र ! योगमन्यं वदाम्यहम् ॥
 दन्तीमूलं हरिद्रा च चित्रकं तस्य लेपनात् ।
 भगन्दरविनाशः स्यादन्ययोगं वदाम्यहम् ॥
 जषौकाजगधरक्षन्तु भगन्दरमुमापते ! ॥
 त्रिफलाजलघृष्टश्च मार्जारस्थिविलेपितम् ।
 ततो न प्रसवेत् रुद्र ! नात्र कार्या विचारणा ॥
 हरिद्रा त्वेकवारन्तु सुक्षीक्षीरेण भाविता ।
 भटित्यर्शो निपतति तल्लेपात् लघ्वध्वज ! ॥
 घोषाफलं सैन्यवच्च तल्लिप्ताशः पतेत्तथा ।
 गद्याज्यं साधितं पीतं पलाशुत्तारवारिणा ॥
 त्रिगुणेन त्रिकटुकमर्शांसि क्षययेच्छिव ! ।
 विस्त्रुस्य च फलं दग्धं रक्तार्शसो विनाशनम् ॥
 जग्ध्वा क्ष्वातिलान्येव नवनीतयुतानि च ।
 यवक्षारं शुण्डिचूर्णं युक्तं तुल्यघृतान्वितम् ॥
 लोढमधिं करोत्येव प्रत्येव लघ्वध्वज ! ॥
 शुण्डा च कथितं वारि पीतश्चाभिं करोति वै ॥
 हरीतकी सैन्यवच्च चित्रकं रुद्र ! पिप्पली ।
 चूर्णमुष्णोदकेनैषां पीतश्चातिक्षुधाकरम् ॥
 साज्यं शुकारभांसं वै पीतं चातिक्षुधाकरम् ॥
 इति गारुडे १८७ अध्यायः ॥ * ॥
 हरिश्वाच ।
 "हस्तिकर्णस्य वै मूलं गृहीत्वा चूर्णयेद्भर ।
 सर्वरोगविनिमुक्तं चूर्णं पलशतं शिव ! ॥
 सक्षीरं भक्षितं कुर्यात् सप्ताहेन लघ्वध्वज ! ।
 नरं श्रुतिधरं शूरं षट्शतगतिविक्रमम् ॥
 पद्मगौरप्रतीकाशं युक्तं दशशतायुषा ।
 षोडशशतं क्वचित् रुद्र ! सततं दुग्धभोजनम् ॥
 मधुसर्पिःसमायुक्तं जग्ध्वायुक्तरं भवेत् ।
 तज्जग्धं मधुना साङ्गं दशवर्षसहस्रिणाम् ॥
 कुर्यान्नरं श्रुतिधरं प्रमदाजनवल्लभम् ।
 दध्ना निव्यं भक्षितन्तु वचदेहकरं शिव ! ॥

क्ष्वाकेशसमायुक्तं नरं वर्षसहस्रिणाम् ।
 तच्च काञ्जिकसंयुक्तं नरं कुर्याच्च भक्षितम् ॥
 शतशर्षं दिव्यदेहं बलीपलितवर्जितम् ।
 जग्धं त्रिफलाया युक्तं चक्षुश्चान्तं करोति वै ॥
 अन्धः पश्येत्तु चूर्णस्य साज्यस्यैव तु भक्षणात् ।
 महिषक्षीरसंयुक्तं तक्षेपः क्ष्वाकेशकृत् ॥
 खल्लीटस्य च वै केशा भवन्ति लघ्वध्वज ! ।
 तैलयुक्तेन चूर्णेन बलीपलितवर्जितम् ॥
 तदुदत्तनमात्रेण सर्वरोगैः प्रमुच्यते ।
 सच्छागक्षीरचूर्णं दृष्टिः षण्मासतोऽञ्जनात् ॥
 पलाशस्य तु वीजानि आवणे वितुषाणि च ।
 गृहीत्वा नवनीतेन तेषां चूर्णान्तु भक्षयेत् ॥
 कर्षाङ्गमेव कुम्भाघं नत्वा निव्यं हरिं प्रभुम् ।
 यष्टिं पुराणधायं स्यादम्बुवर्जं लघ्वध्वज ! ॥
 जीवेद्वर्षसहस्राणि बलीपलितवर्जितः ॥
 भङ्गराजस्य वै चूर्णं पुष्पार्चो तु समाहृतम् ।
 विडालपदमात्रन्तु ससौवीरश्च भक्षयेत् ।
 मासमात्रप्रयोगेण बलीपलितवर्जितः ॥
 शतानि पक्ष जीवेत् नवनागबली भवेत् ।
 भवेत् श्रुतिधरो रुद्र ! पुष्पार्चं चैव भक्षयेत् ॥
 इति गारुडे १८९ अध्यायः ॥ * ॥
 हरिश्वाच ।
 "निर्गन्धः स्यात् पूयक्षीनः प्रहारो हृतपूरितः ।
 अपामार्गस्य वै मूलं हस्ताभ्याश्च विमर्दयेत् ॥
 तदनेन प्रहारस्य रक्तखावो न पूर्यात् ।
 रुद्र ! लाङ्गलिकामूलं हिज्जलस्य तथैव च ॥
 तेन ब्रह्ममुखं लिप्तं शूल्यो निःसरति द्रवात् ।
 चिरकालप्रविष्टोऽपि तेन मार्गेण शङ्करः ॥
 दध्ना माहिषेण युक्तं जग्धं कोद्वभक्तकम् ।
 कङ्कुमूलस्य वै चूर्णं दत्तं नाड्यीत्रयापहम् ॥
 ब्रह्मयष्टिफलं पिष्टं वारिणा तेन लेपतः ।
 तेन घृष्टं रक्तदोषः प्रणश्यति न संशयः ॥
 यवभस्म विडङ्गश्च गन्धपाषाणमेव च ।
 शुण्डिरेषाश्चैव चूर्णं भावितं रुधिरैव वै ।
 क्षकलाशस्य तल्लिप्तं अश्वेदं विद्रवेच्छिव ! ॥
 शोभाङ्गनस्य वीजानि श्वेतसीमसिना सह ।
 गौरसन्तु प्रपिष्टान्तु ग्रथिकं नाशयेद्दे वै ॥
 श्वेतापराजितामूलं पिष्टं तखडुलवारिणा ।
 तेन नस्यप्रदानात् स्यादभुतलस्य विद्रवः ॥
 अगस्यपुष्पनस्यो वै समरीचश्च भूतहृत् ॥
 भुजङ्गवर्मं वै हिङ्गु निम्बपत्राणि वै यवाः ।
 गौरसर्षप एभिः स्याल्लेपो भूतहरः क्षतः ॥
 गौरौचना मरीचानि पिप्पली सैन्यं मधु ।
 अङ्गनं क्षतमेभिः स्यात् ग्रहभूतहरं शिव ! ॥
 गुम्बूलकपुष्पाभ्यां धूपो ग्रहहरः क्षतः ।
 चातथिकेज्वरैर्मुक्तः क्ष्वावस्त्रावगुण्डितः ॥
 इति गारुडे १९२ अध्यायः ॥ * ॥
 हरिश्वाच ।
 "श्वेतापराजितापुष्परसेनाक्ष्णोश्च पूरये ।
 पटलं नाशमायाति क्षेपदुत्तममौषधम् ॥
 मूत्रं गोक्षुरकस्यैव चर्चित्वा नीललोहित ! ।
 दन्तकोटयथां नश्येदन्धासुरविमर्दन ! ॥